

Och vände till sitt tjäll, hugsvalad och förtjusad.
En kung — du visste det! bör likna dagens kung,
Som sina blickars nåd åt ingen telning nekar,
Och glömmer ej, för höjdens ekar,
Att skåda ner till dalens ljung.

Du gjorde styrkans barn förlikta och bekanta
Med känslans ljufva spel och smakens tidsfördrif.
Du sådde snilletts frö, och fostrade till lif,
I nordens stela mark, dess söderländska planta,
Som blef ett skuggrikt träd, och snart en lagerlund,
Ur hvilkens helga frid ett tempel stod i dagen,
Der sångmön, konsterna, behagen,
För evigt knöto sitt förbund.

Skön är mig deras krans, stolt bär jag upp min zittra:
Här gick den största kung på täflingsbanan fram,
Eröfrade dess palm, förblandad i dess dam,
Och mottog, vid dess mål, sin hyllning af de vittra.
Och, J hans domare! odödlig är den glans,
Som från hans äras höjd bestrålar er tillbaka,
Hvi måste skaldmön här försaka
Att fästa edra namn vid hans?

Så, GUSTAF! blott ett mål, ditt hjerta alltid nära,
Stod alltid lika ljust inför din stora själ:
Det var, i vådans stund, vår ära och vårt väl;
I hvilans mellanstund, det var vårt väl, vår ära.
Så svallar Nilen upp — och sjunker i sitt svall —
Och af ett lyckligt land, der ingen teg står öde,
Välsignas i sin böljas flöde,
Välsignas i sin böljas fall.